

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ، وَاكْسِرْ شَهْوَتِي عَنْ كُلِّ مَحْرَمٍ، وَازُو حِرْصِي عَنْ كُلِّ مَأْتَمٍ، وَامْنَعْنِي عَنْ أَدَى كُلِّ مُؤْمِنٍ
وَمُؤْمِنَةٍ وَمُسْلِمٍ وَمُسْلِمَةٍ.

خداوندا بر محمد و آلش درود فرست و بنای شهوتم را از هر حرامی در هم شکن و خواسته و طمع شدیدم را از هر معصیتی دور دار و مرا از آزدن هر مرد مؤمن و زن مؤمنه و هر مرد مسلمان و زن مسلمه باز دار.

اللَّهُمَّ وَأَيُّمَا عَبْدٍ نَالَ مِنِّي مَا حَظَرْتَ عَلَيْهِ، وَأَنْتَهَكَ مِنِّي مَا حَجَزْتَ عَلَيْهِ، فَمَضَى بِظُلَامَتِي مَيْتًا، أَوْ حَصَلَتْ لِي قِبَلَهُ
حَيًّا، فَاعْفِرْ لَهُ مَا أَلَمَّ بِهِ مِنِّي، وَاعْفُ لَهُ عَمَّا أَذْبَرَ بِهِ عَنِّي، وَلَا تَقِفْهُ عَلَى مَا ارْتَكَبَ فِيَّ، وَلَا تَكْشِفْهُ عَمَّا اِكْتَسَبَ
بِي، وَاجْعَلْ مَا سَمَحْتُ بِهِ مِنَ الْعَفْوِ عَنْهُمْ، وَتَبَرَّعْتُ بِهِ مِنَ الصَّدَقَةِ عَلَيْهِمْ، أَزْكَى صَدَقَاتِ الْمُتَصَدِّقِينَ، وَأَعْلَى
صَلَاتِ الْمُتَقَرَّبِينَ، وَعَوْضِي مِنْ عَفْوِي عَنْهُمْ عَفْوِكَ، وَمِنْ دُعَائِي لَهُمْ رَحْمَتِكَ، حَتَّى يَسْعَدَ كُلُّ وَاحِدٍ مِنَّا بِفَضْلِكَ،
وَيَنْجُو كُلُّ مِنَّا بِمَنَّكَ.

خداوندا هر بنده‌ای نسبت به من مرتکب کاری شده که آن کار را بر او حرام کردی؛ یا پرده حرمت مرا که دریدنش را بر او ممنوع کردی، دریده؛ پس زیر بار ستمی که بر من داشته مرده؛ یا در حالی که هنوز زنده است، حقی از من برعهده او ثابت است؛ پس او را نسبت به ستمی که بر من روا داشته بیمارز و در رابطه با حقی که از من پایمال کرده از او گذشت کن و درباره آنچه با من کرده او را دنبال نکن و به خاطر گناهی که با ستم بر من مرتکب شده رسوایش نساز و این عفو و گذشتم را از آنان و چشم‌پوشی و کار نیکی که بدون چشم‌داشت نسبت به آنان انجام دادم، از پرفایده‌ترین صدقات صدقه دهندگان و بالاترین عطا‌های مقربین پیشگاهت، قرار ده. و در برابر گذشت من از آنان عفو و در مقابل دعایم برای آنان رحمتت را عوض قرار ده؛ تا هر یک از ما به سبب فزون بخششی‌ات سعادت‌مند شویم؛ و هر کدام‌مان به خاطر احسانت رستگار گردیم.

اللَّهُمَّ وَأَيُّمَا عَبْدٍ مِنْ عِبِيدِكَ أَدْرَكَهُ مِنِّي دَرَكٌ، أَوْ مَسَّهُ مِنْ نَاحِيَّتِي أَدَى، أَوْ لَحِقَهُ بِي أَوْ بِسَبَبِي ظُلْمٌ فَفُتُّهُ بِحَقِّهِ أَوْ
سَبَقْتُهُ بِمَظْلَمَتِي، فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَأَرْضِهِ عَنِّي مِنْ وَجْدِكَ وَأَوْفِهِ حَقَّهُ مِنْ عِنْدِكَ، ثُمَّ قِنِي مَا يُوجِبُ لَهُ
حُكْمَكَ، وَخَلِّصْنِي مِمَّا يَحْكُمُ بِهِ عَدْلُكَ، فَإِنَّ قُوَّتِي لِاتَّسَقَلُ بِنِقْمَتِكَ، وَإِنَّ طَاقَتِي لِاتَّنَهَضَ بِسُخْطِكَ، فَإِنَّكَ إِنْ تَكَاْفَنِي
بِالْحَقِّ تَهْلِكُنِي، وَإِلَّا تَعَمَّدَنِي بِرَحْمَتِكَ تُوبِقِنِي.

خداوندا هر یک از بندگانت که از سوی من صدمه‌ای به او متوجه شده، یا از سوی من آزاری به او رسیده، یا از من یا به سبب من ستمی بر او شده و از پی آن ستم، به گونه‌ای حَقِّش را پایمال کرده‌ام که بازگرداندن آن حق برایش ممکن نیست؛ یا با حقی که بر عهده من دارد، چنان از او پیشی گرفته‌ام و از دستش فرار کرده‌ام که یافتن من برای گرفتن حَقِّش به هیچ عنوان برایش میسر نیست؛ در عین همه این امور بر محمد و آلش درود فرست و آن صاحب حق را به توانگری خود از من راضی کن و حَقِّش را به طور کامل از نزد خود بپرداز. و مرا از عقوبتی که بر اساس فرمانت مستحق آن شده‌ام حفاظت کن؛ و از کیفری که عدالتت به آن حکم می‌کند نجاتم ده؛ زیرا نیروی من تاب عذاب تو را ندارد و برای طاقت من امکان تحمل خشم تو نیست. به درستی که اگر مرا بر پایه حق مکافات کنی، هلاکم می‌کنی؛ و اگر به رحمتت نپوشانی، به نابودی ام می‌اندازی.

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْتَوْهَبُكَ يَا إِلَهِي مَا لَيْبَقُصَكَ بَدْلُهُ، وَأَسْتَخِمُّكَ مَا لَيْبَهْظُكَ حَمْلُهُ، أَسْتَوْهَبُكَ يَا إِلَهِي نَفْسِي الَّتِي لَمْ تَخْلُقْهَا لِتَمْتَنَعَ بِهَا مِنْ سُوءٍ، أَوْ لِتَطَّرَقَ بِهَا إِلَى نَفْعٍ، وَلَكِنْ أَنْشَأْتَهَا إِثْبَاتًا لِقُدْرَتِكَ عَلَيَّ مِثْلَهَا، وَاحْتِجَاجًا بِهَا عَلَيَّ شَكْلَهَا، وَأَسْتَخِمُّكَ مِنْ ذُنُوبِي مَا قَدْ بَهْظَنِي حَمْلُهُ، وَأَسْتَعِينُ بِكَ عَلَيَّ مَا قَدْ فَدَحَنِي ثِقْلُهُ.

خداوندا از تو بخشیدن چیزی را می‌خواهم که بخشیدن آن، چیزی از تو نمی‌کاهد؛ و باری را می‌خواهم از دوشم برداری که برداشتن آن، بر تو دشوار و گران نیست. ای خدای من! از تو می‌خواهم که وجودم را به من ببخشی؛ وجودی که آن را خلق نکردی تا به وسیله آن خودت را از شرّی باز داری، یا به سبب آن به سودی راه یابی؛ بلکه آن را آفریدی تا قدرتت را بر آفرینش نظیر آن به اثبات رسانی و برهان و حجّتی بر ایجاد مانند آن در آخرت قرار دهی؛ و از تو درخواست می‌کنم بار گناہانی که حمل آن، مرا گران بار ساخته، از دوشم برداری؛ و از تو نسبت به آنچه سنگینی‌اش مرا به زانو درآورده، یاری می‌طلبم.

فَصَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ، وَهَبْ لِنَفْسِي عَلَى ظَلْمِهَا نَفْسِي، وَوَكِّلْ رَحْمَتَكَ بِاِحْتِمَالِ إِصْرِي، فَكَمْ قَدْ لِحَقَّتْ رَحْمَتُكَ بِالْمُسِيئِينَ، وَكَمْ قَدْ شَمَلَ عَفْوُكَ الظَّالِمِينَ. فَصَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ، وَاجْعَلْنِي أُسْوَةً مَنْ قَدْ أَنْهَضَتْهُ بِتَجَاوُزِكَ عَنْ مَصَارِعِ الْخَاطِئِينَ، وَخَلَّصَتْهُ بِتَوْفِيقِكَ مِنْ وَرَطَاتِ الْمُجْرِمِينَ، فَأَصْبِحَ طَلِيقَ عَفْوِكَ مِنْ إِسَارِ سُخْطِكَ، وَعَتِيقَ صُنْعِكَ مِنْ وَثَاقِ عَذْلِكَ.

پس بر محمد و آلش درود فرست و وجودم را به خاطر ستم بر خودم بر من ببخش و رحمتت را به برداشتن بار سنگین گناه از دوشم، بر من بگمار؛ چه بسیار رحمتت به بدکاران رسیده و چه فراوان گذشت و عفو شامل ستمکاران شده. پس بر محمد و آلش درود فرست و مرا الگوی کسانی قرار ده که آنان را به گذشتت از افتادن

در پرتگاه‌های خطاکاران سرِ پا نگاه داشته‌ای و به توفیقت از ورطه‌های تبهکاران رها کردی، پس در سایه گذشتت از اسارت خشمت رها شد و به دست احسانت از بند عدالتت به آزادی رسید،

إِنَّكَ إِنْ تَفَعَّلَ ذَلِكَ يَا إِلَهِي تَفَعَّلَهُ بِمَنْ لَا يَجِدُ اسْتِحْقَاقَ عُقُوبَتِكَ، وَلَا يَبْرِي نَفْسَهُ مِنْ اسْتِجَابِ نِقْمَتِكَ، تَفَعَّلَ ذَلِكَ يَا إِلَهِي بِمَنْ خَوْفُهُ مِنْكَ أَكْثَرَ مِنْ طَمَعِهِ فِيكَ، وَبِمَنْ يَأْسُهُ مِنَ النَّجَاةِ أَوْ كَدُّ مِنْ رَجَائِهِ لِلْخَلَاصِ، لِأَنَّ يَكُونُ يَأْسُهُ قُتُوطًا، أَوْ أَنْ يَكُونَ طَمَعُهُ اغْتِرَارًا بَلْ لِقَلَّةِ حَسَنَاتِهِ بَيْنَ سَيِّئَاتِهِ، وَضَعْفِ حُجَجِهِ فِي جَمِيعِ تَبَعَاتِهِ،

ای خدای من! اگر این گونه رفتار کنی، درباره کسی رفتار کرده‌ای که استحقاق عذابت را انکار نمی‌کند؛ و خود را از سزاوار بودن نسبت به خشمت تبرئه نمی‌نماید. ای خدای من! این رفتار را با کسی می‌کنی که ترسش از تو، از امیدش به تو بیشتر است؛ و نومیدی‌اش از نجات، از امیدش به رهایی شدیدتر است؛ نه این که نومیدی‌اش از باب یأس از رحمت تو، یا امیدش بر اساس مغرور بودن به کرم تو باشد؛ بلکه از این جهت است که خوبی‌هایش نسبت به گناهانش اندک و دلایلش در مورد وظایفی که برعهده‌اش بوده، سست و بی‌پایه است،

فَأَمَّا أَنْتَ يَا إِلَهِي فَأَهْلٌ أَنْ لَا يُعْتَرَّ بِكَ الصِّدِّيقُونَ، وَلَا يَبْتَئَسَ مِنْكَ الْمُجْرِمُونَ، لِأَنَّكَ الرَّبُّ الْعَظِيمُ الَّذِي لَا يَمْنَعُ أَحَدًا فَضْلَهُ، وَلَا يَسْتَفْصِي مِنْ أَحَدٍ حَقَّهُ، تَعَالَى ذِكْرَكَ عَنِ الْمَدْكُورِينَ وَتَقَدَّسَتْ أَسْمَاؤُكَ عَنِ الْمُنْسُوبِينَ، وَفَشَتْ نِعْمَتُكَ فِي جَمِيعِ الْمَخْلُوقِينَ، فَلَكَ الْحَمْدُ عَلَى ذَلِكَ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ.

ای خدای من! شایسته‌ای که اهل صدق و صفا در راستگویی و درست‌کرداری به تو مغرور نشوند؛ و گنه‌کاران از تو ناامید نگردند؛ زیرا تو پروردگار بزرگی هستی که احسانت را از احدی منع نمی‌کنی و در گرفتن حق خود به کسی سخت‌گیری روا نمی‌داری. یادت از یاد شدگان برتر است و نام‌هایت از آنچه که منسوبین به آن نامیده می‌شوند، پاک و منزّه است؛ و نعمتت در میان تمام آفریده‌ها پراکنده و پخش است. تو را بر تمام آنچه از اوصافت بیان شد سپاس؛ ای پروردگار جهانیان!